

Api, api, tulge api! Kirikulised ruttasid warsti tema järele weski sisse ja nägiwad seal, mis kose on öölda. Kuitu ratas oli möldri kuest finnihakanud, teda rataste wahel tōmmanud ja luud kondid puruks peksnud, aina parem käewars paistis alles wälja, kolm sõrme seisiwad ülespoole otsegu wanduja inimese sõrmed, — siis oli weski seisma jäänd. Kui mu isa möldri oli rataste wahelt wäljatōmmanud ei leitud enam hingge sees olemast.

„Sumala weski käib hiljutesti, aga tema jahwatab peenikeseks!“ ütles üks meie naaber, kui mehed surnukeha pōrandale paniwad ja waatas sedda ööldes mu isa otja. Kodu rääkisime isaga sest hirmsast loost, ja mina tuletasin seda sama wanarahwa sõna meele, oga isa noomis mind kangeste sellepärast ja ütles: „Minu päralt on kätematamine, mina tahan kätematsta, ütleb Jesand!“

Seda aega oli 7 aastat, et Pastjan wōōrail mail oli reisismas, siis tuli tema koju. Mina olin senni juba mehele saanud, ja minu isa oli mite kaua pärast seda, kui ta

meie käd oli kokupannud ja meid õnnistanud, siit ilmast rahulikult lahkunud. Pastjan ise hakkas nüüd möldri ammeti peale. Ta oli selle pitka ajaga mitu rahwast ja mitu rahwamaad läbikäinud ja ta oma kiiteldes hoopis Murjanimaal olnud, aga head ei olnud ta midagi juure õppind, ei mõistnud temagi argipääwa ja pühapääwa wahet pidada, ja kui meie õnnistegija ütleb, et ükski ei wõi kabt isandat teenida, siis läks se sõna Pastjani kohta üsna tõeks, aina rahafot oli temale Sumalaks.

Ühel õhtul, mina seisin just ukse al, tuleb üks wōōras ratsamees möōda külaulitsat otse meie poole, pea rätifuga finnisentud, nagu kahwatand ja walge nagu sein, wahib ajuti tahapoolle nagu kartes kedagi teda tagaajawa. Ukse kohal peab hobuse finni, tereatab ja ütleb ennast Rootsilase olewa, kes pidand waenlaste paku minema, ja oma haawatud peaga ja ütle mata wäsinusega ei saa enam paigalt edasi mindud. Palus mind siis Sumala feeli enesele ja oma wäsinud loomale öōmaja lubada, homme, ütles, jälle